

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1918/2015
29.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље малолетне М.Л. из Б., коју заступају законска заступница - мајка Д.Т. из Б. и адвокат М.Г. из С., против туженог Б.Л. из Б., кога заступа Ј.С., адвокат из Б., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 255/15 од 03.06.2015. године, у седници већа одржаној 29.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 255/15 од 03.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 2090/14 од 18.02.2015. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетне тужиље плаћа 15.000,00 динара месечно, почев од 09.07.2008. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду испуњени законски услови или док ова одлука не буде измењена другом судском одлуком, сваког првог до петог у месецу за текући месец, исплатом на руке законском затупнику малолетне тужиље, с тим што ће доспеле, а неизмирене рате издржавања исплатити одједном. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се тужени обавезе да малолетној тужиљи, преко досуђеног износа од 15.000,00 динара, на име повећавања доприноса за издржавање плаћа укупно 27.000,00 динара. Ставом трећим изреке одређено је да се овом пресудом мења поравнање закључено пред Трећим општинским судом у Београду под бројем П 765/14 од 20.05.2004. године, у ставу првом изреке који се односи на издржавање малолетног детета. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 101.565,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 255/15 од 03.06.2015. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П2 2090/14 од 18.02.2015. године у ставовима другом и четвртм изреке. Ставом другим изреке преиначио је првостепену пресуду у ставу првом тако што је обавезао туженог да на име свог доприноса за издржавање тужиљи плаћа 10.000,00 динара месечно, почев од 09.07.2008. године као дана подношења тужбе па убудуће, док за то буду испуњени законски услови

или док одлука не буде измењена другом судском одлуком, сваког првог до петог у месецу за текући месец, исплатом на руке законском заступнику, с тим што ће доспеле, а неизмирене рате издржавања исплатити одједном, док је у преосталом делу, преко досуђеног износа од 10.000,00 динара, захтев за издржавање одбијен као неоснован.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужиља, малолетна М.Л. је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 1. истог Закона, у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр.18/05) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна М.Л. је рођена .... године, у емотивној вези туженог и законске заступнице, мајке Д.Т., а решењем Градског центра за социјални рад – Одељење З. од 20.02.2004. године малолетна М. поверена је мајци на непосредну негу, старање и васпитање. Тужени је поравнањем, закљученим 20.05.2004. године пред Трећим општинским судом у Београду под бројем П 765/04, обавезан да, почев од рођења детета ... године па убудуће, на име свог доприноса за издржавање малолетне ћерке плаћа 10 % од месечне зараде, уплатом на текући рачун законске заступнице. У време закључења поравнања 20.05.2004. године тужени је био у браку са Д.Л. и имао је законску обавезу издржавања према њихово троје, тада малолетне деце – ћеркама Ј. и К. и сину Д.. Брак туженог и Д.Л. правноснажно је разведен пресудом Трећег општинског суда у Београду П 5849/08 од 26.01.2009. године, истом пресудом П 5849/08 су тада малолетна деца К. и Д.Л. поверени мајци ради самосталног вршења родитељског права, а тужени је обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетне деце плаћа по 12,5 % од нето зараде, на руке законској заступници Д.Л.. Ћерка туженог, Ј.Л. је у време развода брака својих родитеља била пунолетна. Након развода брака, споразумом од 02.07.2010. године, тужени и његова бивша супруга Д.Л. извршили су деобу заједничке имовине стечене у браку, па је туженом припало у својину $\frac{1}{2}$ породичне стамбене зграде у улици ... број ... у М., саграђене на к.п ... К.О. М., са правом коришћења од 600/3769 идеалних делова наведене катастарске парцеле. Уговором о поклону закљученим 26.08.2010. године тужени је наведену непокретност поклонио својим ћеркама из првог брака Ј. и К.Л., а за себе је задржао право доживотног становања на покљоњеној непокретности.

Тужени и мајка малолетне тужиље су запослени у Министарству унутрашњих послова Републике Србије - Сектору за ванредне ситуације. Због поступка који се води пред Специјалним одељењем Вишег суда у Београду тужени је почев од 16.11.2002. године привремено удаљен са рада и од тада прима $\frac{2}{3}$ од зараде коју би остваривао да редовно ради, а што номинално износи око

33.000,00 динара, уз додатак на зараду од 10.000,00 динара који прима као припадник МУП-а Републике Србије. Због наведеног, износ који се од туженикових прихода одбија на име издржавања малолетне тужиље сада је умањен и номинално износи око 5.600,00 динара, док је пре суспензије овај износ био око 8.000,00 динара. Изузев примања по основу радног односа, тужени не остварује друге приходе. Тужени је оперисао колено, у које му је уграђена „плочица“ и због тога не може дуго да стоји. Према његовом исказу, индикована је и операција другог колена и предложена му је уградња протезе. Од развода брака 2009. године тужени је живео са својим оцем који је пензионер, у очевом стану у М., а повремено борави и у кући у М. улици у М., али у засебној стамбеној јединици. Са бившом супругом је остао у добрим односима. Туженикова деца из првог брака су у време пресуђења пунолетна и студирају у иностранству. Током поступка туженикова најстарија ћерка Ј.Л. је навршила ... година живота, па је престала његова законска обавеза издржавања, утврђена пресудом, међутим тужени и даље доприноси издржавању К. и Д.Л., који се налазе на студијама у Б., са по 12,5% од својих месечних примања. Трошкове школовања и становања Ј., К. и Д.Л. у Б. највећим делом сноси њихова тетка по мајци, односно сестра бивше супруге туженог.

Мајка тужиље прима плату у износу од 46.000,00 динара, сувласник је стана у коме живи са малолетном М. и сином из претходног брака. Брат по мајци малолетне М. прима издржавање од свог оца у износу од око 26.000,00 динара. Тужиља, малолетна М.Л., је дете школског узраста, носи наочаре, због хормонског поремећаја има посебан режим исхране, али не узима лекове нити другу терапију. Тужилји је дијагностикован и деформитет кичменог стуба, због чега носи корективни мидер и свакодневно иде на вежбе. Минимална сума издржавања у време пресуђења износила је 23.314,00 динара.

На утврђено чињенично стање правилно је побијаном одлуком примењено материјално право и то одредбе члана 154. став 1., 160. и 164. став 1. Породичног закона Републике Србије, делимичним повећањем доприноса туженог за издржавање малолетне М.Л. на износ од 10.000 месечно и делимичним одбијањем тужбеног захтева у преосталом делу.

У поступку пред нижестепеним судовима је правилно утврђено да су се након закључења поравнања П 765/04 од 20.05.2004. године, којим је тужени обавезан да доприноси издржавању малолетног детета са 10 % од месечне зараде, околности од којих зависи висина обавезе издржавања промениле у мери која оправдава измену претходне одлуке о издржавању. Протеком времена, од доношења претходне одлуке о издржавању повећане су и потребе малолетне тужиље, која је поверилац издржавања, међутим, околности на страни туженог као дужника издржавања такође су измењене. Приходи које тужени остварује по основу радног односа су умањени с обзиром да је почев од 16.11.2002. године тужени привремено удаљен са рада, његово здравствено стање је погоршано због обољења и операције колена, а након развода брака са Д.Л. тужени је правноснажном пресудом обавезан да доприноси и издржавању К. и Д.Л. са по 12,5% од редовних месечних прихода које остварује по основу зараде. Туженикова деца из првог брака су у међувремену постала пунолетна, али из чињеница утврђених у поступку пред нижестепеним судовима произилази да К. и Д.Л. студирају на Универзитету у Б., па у смислу члана 155. став 2. Породичног

закона имају право на издржавање од туженог све до завршетка редовног школовања, а најкасније до навршених 26 година живота, па према резултатима доказног поступка нису испуњени услови предвиђени одредбама члана 167. став 1. и 2. Породичног закона да туженом престане обавеза издржавања пунолетне деце из првог брака.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд је оценио да је досуђени износ од 10.000,00 месечно одмерен правилном применом критеријума одређивања издржавања из члана 160. Породичног закона, те правилном оценом потреба малолетног детета, стандарда родитеља и могућности туженог, као и оценом свих околности конкретног случаја. Потребне малолетне М.Л., као и имовинске и друге околности на страни законске заступнице које су такође од значаја за утврђење обавезе издржавања малолетне тужиље су потпуно и правилно утврђене, па је другостепени суд правилно закључио да ће досуђеним износом од 10.000,00 динара, уз допринос који издржавању малолетне М. даје мајка, потребе малолетне тужиље у потпуности бити задовољене. Имајући у виду смисао одредбе члана 162. Став 2. Породичног закона, те приходе и укупне имовинске прилике туженог, као и његово здравствено стање, досуђивање издржавања у већем износу би, и по оцени Врховног касационог суда, угрозило његову егзистенцију, па је у преосталом делу износ који је потребан за издржавање малолетне тужиље дужна да обезбеди мајка, с обзиром да је обавеза родитеља да издржавају децу заједничка. За своју одлуку у погледу висине очевог доприноса за издржавање малолетне М. другостепени суд је, по оцени Врховног касационог суда, дао јасне, потпуне и правилне разлоге, које прихвата и ревизијски суд.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане другостепене одлуке, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану.

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**